

Като лудъ ся завтекохъ,
 Подъ единъ ся навѣдохъ.
 Морно си чело измокрихъ,
 Очити си поомихъ;
 Понапихъ ся съ водица,
 Съднахъ сетнѣ подъ яворъ:
 Простряхъ нозѣ отъ уморъ,
 На зелена трѣвица.
 Така кат' ся насладихъ,
 Жядостъта си потолихъ;
 Пламакъ ми сѣрдце завзима,
 Мысль една мя облада. . .
 Вчерашный градъ си наумихъ,
 Що ще върши помислихъ. . .
 Лечка-лечка сетнѣ разнесохъ
 Тая мысль невинна,
 Въ друга страшна усилна.
 Тутакси ся принесохъ:
 Прошло въ умъ си прѣкарахъ, (!.)
 сетнина очяквахъ
 Сетнахъ ся тогазъ веднага;
 Жегна мя нѣщо угадихъ:
 Цялъ ся испълнихъ въ облага;
 Като си книжка (!) извадихъ.
 Въщо бѣхъ нежъ ази понесжлъ,
 Съсь мене въ таржика однесжлъ;
 Сжпо си нежъ азъ вардахъ,
 Като очи нежъ азъ пастряхъ.
 Листи й по единъ объртахъ,
 Тука ся тамъ поспирахъ;
 Глава си съ ржцѣ подпирахъ;